

käed enne maha leikama.“ Mõlemad surnud tõsteti tükis obbose selga ja tõtati koddo poole. Werst kaks maad tulli tülla wasta; ühe talo perremehwas äratati uñest. Kui tuluke tuppa wõeti ja perremees, kele niñi Joon olli, õnnetust kuulis, pallus ta surnuid rutust sisse tua, üteldes: tubba ja säng on sojad ja ahju wõib ussinast ueste kütta. Agga tohter sundis surnuid ukse-essikusse maha panna, käskis ühe laia rüde pessuküña luñega täita ja paar toobri täit pehmet lund weel lissaks jure tua. Siis leigati rideid surnude seljast maha, pandi neid iho allasti luñe peale küñasse pikali ja kateti üleültsa luñega kinni, et suu ja niñaots ükski wälja jäid. Tohtri õpetust mõda nühiti surnukehad tük aega luñega, isseäranis riñad ja süddame kohad. Mõñe ajja pärast akas Betti ingama, iljemine ka liikmeid sirutama. — Nüüd wõeti laps wañe-mehe kaisust, kuiwatati soendud rätikudega ja pandi soja sängi maggama, agga ei wiidud weel soja tuppa waid ühe wilu kässikambrisse. Tohter andis lapsele soja jooki, seggas lussika täis met ja ädikat koko ja andis sedda lapsele sisse. Tooms maggas elomärki näitmata luñe sees; jubba lootus olli löpemas, seal akas ta natuke ingama, Tohter laskis teñale aadrid ja teggi muido nisaña kui enne Bettiga. Nüüd kui mõlemad elusse tõusnud, õpetas tohter perrerahwale, mis neñad aigedega piddid teggema ja läks siis teiste herradega seltsis õõsest mõisa.

Teisel päwal tulli wara oñikul tohter mõisa-herraga